

Aldert Hesseling zag tijdens zijn reis van alles: van het 'grote ijs' tot aan de eindeloze kustlijn van Brazilië. Eigen foto's

In het kielzog van zijn Ome Jo

Op zijn zeilschip de Necton voer Aldert Hesseling in tweeënhalf jaar tijd de wereld rond. Drie jaar eerder dan gepland vervulde de 63-jarige Stadjer zijn grootste droom.

GRONINGEN

Rustig dobbert de Necton in de jachthaven tegenover de Tasmantoren in Stad. Buiten deelt Koning Winter een speldenprik uit. Binnen kijkt wereldreiziger Aldert Hesseling nog eens goed om zich heen. Met zijn zelf ontworpen schip zag hij in tweeënhalftijd alle uithoeken van de wereld. Nu is het avontuur voorbij. Genieten van zijn pensioen en opa zijn, daar gaat het vanaf nu om. “Ik ga de boot verkopen. Ik vind het fantastisch hoor, dat zeilen. En als ik heel eerlijk ben, zou ik het nog wel weer willen doen. Maar dan ga ik weer zonder mijn vrouw weg en dat gaat niet goed. Dan gebeurt hetzelfde als wat ik zie bij al die eenzame mannen die ik tegenkom op de zeeën. Er zijn een heleboel die in hun eentje overblijven. Ik heb tweeënhalf jaar van haar weg mogen zijn, het is ook wel goed.”

Zeemansfamilie

Daarmee komt een einde van een carrière op zee. Eentje die al begon toen Aldert nog een kleine jongen was. “Mijn vader was wel altijd weg. Mijn beeld van mijn vader als jongetje was een foto op de schoorsteenmantel. Op vrijdagavond keken we allemaal naar papa en kregen we wat lekkers. Dat was prima. Ik had een heel positieve associatie met mijn vader op de

foto. Maar in het echt niet. In het echt vond ik hem eng.” Tot zijn puberteit sloeg Hesseling zich nog door het schoolstelsysteem heen. Toen was hij er op een middag ineens helemaal klaar mee. “Ik zat op een verkeerde school, ik werd helemaal niet uitgedaagd en verveelde me dood”, klinkt het nog steeds ietwat gefrustreerd. “Ik was een *enfant terrible* voor de leraren. Toen ik vijftien was, smiet ik mijn tas in de hoek en zei: ik ga naar zee. Mijn vader vond het prachtig, maar mijn moeder hilde. Ze vond het vreselijk.”

'Ik dacht dat ik doodging'

Hesseling werd niet bij de hand genomen door zijn vader. Die zei dat Aldert het alleen moest doen, zodat hij het goed zou leren. “Mijn eerste reis was van Antwerpen naar Schotland. Daar gingen we leeg naartoe. Het waaide noordwest 8. Dat was een hel. Vreselijk. Ik was zeeziek en beroerd. Ik dacht dat ik doodging. Maar goed, je hebt het zelf gekozen en dan ben ik heel hard naar mezelf. En ze hadden je ook gewoon nodig. Er moest gestuurd worden. Ik kon 's nachts helemaal niet wakker blijven, maar het moest wel. Dat was hard hoor, een harde reis.” Amper een jaar later werd Hesseling stuurman en uiteindelijk diende de grote vaart zich aan. En in die tijd ook zijn grote en huidige

liefde. “Ze vond het prachtig, maar ze kon er niet tegen. Je was zes maanden weg. Als ik na zes maanden thuiskwam, was ze gewoon tien kilo dunner.” Het doet Hesseling nog steeds iets. “Ze vermagerde letterlijk van de heimwee. Toen dacht ik: dit kan niet. Of je moet een eind aan de relatie maken of stoppen met varen. Dat laatste heb ik gedaan. Dat vond mijn vader vreselijk.”

Keiharde manager

Wat volgde was een carrière in het bank- en verzekeringswezen. Als manager was hij

werkzaam bij ING, Nationale Nederlanden en de Postbank. In de hectische tijden in de financiële wereld koos Hesseling telkens de uitvlucht in zijn boot. Hij ging acht maanden met zijn vrouw naar Egypte in 2001 en vijf jaar later maakte hij een ‘rondje Engeland’. Later ontstonden ook de plannen om nog een wereldreis te maken. Toen de financiële markt instortte en er bezuinigd moest worden, stak Hesseling zijn vinger op tijdens een bijeenkomst om over de toekomst te praten. “Ik zei: ik wil wel, ik heb nog wel wat

anders te doen.” Met een ‘koperen handdruk’ zwaaide hij af en begon hij aan het bouwen van een boot en het bepalen van een route voor zijn wereldreis. Zijn eerste reisdoel was Japan. Dankzij zijn ome Jo is dit land nooit uit zijn gedachten geweest. “Ome Jo was een heel grote kerel, een rijzige man. In mijn ogen was hij een echte meneer. Ome Jo heeft zijn hele leven gevaren. Als ik daar als klein jongetje van acht was, vertelde hij altijd over Japan. Voor mij is toen het beeld ontstaan van Japan: daar moet ik een keer naartoe.” Wat volgde was een reis richting het land van Ome Jo en via de befaamde Noordwest Passage weer terug. In tweeënhalf jaar tijd zag Hesseling verschillende culturen, ontroerende dingen en trof hij bijzondere mensen.

Lezingen en een boek

De Groninger kan naar eigen zeggen ‘wel uren vertellen’ over zijn belevenissen. Momenteel is hij bezig met een boek, waarin zijn verhalen worden gebundeld. Daarnaast geeft hij lezingen, te beginnen op zondag 17 januari in bezoekerscentrum Buitenplaats Reitdiep van Het Groninger Landschap in Noorderhoogebrug. De lezing begint om 14.00 uur en kost €3,50.

Martin Cusiel

